

[Waldorff]

det givet, at netop forslaget om afskaffelse af rentefradragsretten og lejeværdibeskatningen er med til at begrænse værdistigningerne. Alt i alt må man sige, at hr. Bernhard Baunsgaards eksempel ikke bare er konstrueret, det mangler faktisk også det principielle indhold, som kunne være værdien i det.

Enden på det bliver, og det må vi vende tilbage til: er det rimeligt at foretage en beskatning af boligforbrug, eller er det ikke rimeligt? Jeg mener, at hvis man yderligere vil forsøge så at sige at stille folk lige med hensyn til brugsværdi, så skal man også nævne, at vi faktisk ingen planer har om at afskaffe ejendomsbeskatningen. Vi mener oven i købet, at de grundskyldpromiller amtskommunalt og kommunalt, vi har i øjeblikket, er for lave. Det ved jeg ikke hvad de radikale mener om. Det var et af de punkter, hvor man kunne sikre en langt, langt mere rimelig beskatning af folks forbrug af bolig og først og fremmest af jord. Det vil oven i købet ramme socialt langt, langt bedre end de forslag, som hr. Bernhard Baunsgaard åbenbart ynder.

Ministeren for skatter og afgifter (Kampmann):

Der blev også i anden omgang gennemspillet en række af de temaer, som jeg hørte i første omgang.

Hr. Christophersen var inde på en detaljering af, hvad forslaget gennemførelse vil medføre for virksomhederne. Her vil jeg godt tage to principielle ting frem. Det er ganske klart af mine drøftelser med kredse og personer, som har en nær tilknytning til erhvervslivet, fremgået, at man dér lægger megen vægt på både den foreslåede forhøjelse af personfradraget og forlængelsen af proportionalstrækket. Jeg tror, hr. Christophersen ligesom jeg kan gætte årsagerne hertil. Derudover er det ikke forkert at fremhæve, at der fra adskillige erhvervsledere er fremsat synspunkter om, hvor skadelige prisstigningerne på jord og fast ejendom har været for erhvervslivet. Det er jo ikke særlig underligt, for det er stedse vanskeligere for erhvervslivet at konkurrere om kapital, når den kan få en så fordelagtig placering i jord og fast ejendom både i beskatningsmæssig henseende og i henseende til, at værdistigningerne også ved realiseringen praktisk taget er skat-

tefrie. Det medfører, at det er meget vanskeligt at konkurrere om den pågældende kapital. Jeg tror ikke, jeg behøver at nævne navne eller udtalelser for at få hr. Christophersen ind på de synspunkter, jeg nævner her. Mange folk fra erhvervslivet har ønsket, at folketinget, som jeg sagde i radioen, ikke lod sig kyse væk fra disse problemer, men havde det fornødne mod til at tage fat på de problemer, som alle erkender er til stede. Derfor vil jeg påstå, at det oplæg, der ligger her, i allerhøjeste grad er et erhvervsvenligt oplæg, hvis man ser på de grundlæggende problemer i erhvervslivet og ikke bare på lidt flit-terstads og lidt overfladiske betragtninger.

Jeg skal ikke bede hr. Christophersen om, at han i, hvad der måtte blive hans tredje omgang, fortæller, hvordan venstre ville løse en række af disse problemer. Det er egentlig karakteristisk, at af de større partier – og måske af samtlige partier, der ytrer sig – er venstre det eneste parti, som ikke har sagt, hvordan det vil løse en lang række af disse problemer. Vel, det kan komme frem under de fortsatte forhandlinger, og det er ganske afgørende, når man skal se på, hvordan forhandlingsforløbet skal være, og hvilket resultat man skal sigte på. Vi lægger da megen vægt på at få at vide, hvad venstre vil, i stedet for alene, som det er fremgået af debatten her, hvad venstre ikke vil være med til. Herregud, det er jo det letteste. Men der følger vel også lidt besvær med at være det tredjestørste parti her i folketinget og kæmpe om at være det ledende oppositionsparti. Så kan man ikke nøjes med at sige, hvad man ikke vil; jeg synes også, man har en pligt til at sige, hvad det er, man vil.

Hr. Hagen Hagensen, synes jeg, fortjener megen ros. Jeg er godt klar over, at allerede denne indledning gør hr. Hagen Hagensen betænkelig, men jeg vil gentage, at jeg synes, hr. Hagen Hagensen fortjener megen ros for så klart og tydeligt at sige – og her mener jeg sådan set at standpunkterne hænger sammen hos de konservative – at de konservative ønsker ikke en indkomstudjævning over skatterne. Jeg synes, det er et honnet standpunkt, og jeg synes også, det forklarer et syn på fradragene og på proportionalstræk og på progression og på formueskat og arveskat og kapitalvindingskat osv. Jeg synes, det er helt rimeligt at fremhæve det her, for her er en overensstemmelse mellem teori og praksis.